

AZ ARANY RÓZSAKERESZT SZELLEMI ISKOLÁJA

2023. augusztusi megújító konferencia - idézet

Ki vagyok valójában?

Mi életem célja?

Miért éppen az történik velem, ami?

Szabad vagyok döntéseimben, vagy a karmám által meghatározott
szükségyszerűség szerint cselekszem?

A megszabadulás útja azt jelenti, hogy jelenleg nem vagyok szabad, de a jövőben
azzá válhatok?

Vagy van lehetőségem a szabadságra a jelenben is?

Ha igen, milyen tényezők befolyásolják azt?

Jár-e felelősséggel a szabaddá válás?

Barátaink, ilyen és ezekhez hasonló kérdésekre keresünk válaszokat ezen a konferencián, miután megvizsgáltuk magának a kérdésnek a természetét és jelentőségét spirituális szempontból.

Nem szándékunk mindenre kész válaszokat adni. Az elhangzó szövegek mindig is a szövegírók jelenlegi tudatából születnek, és jó esetben további kérdésfeltevésekre ösztönöznek bennünket. A valódi válaszok elsősorban bensőnk csendjében, legmélyebb lényünkkel és a szellemi világgal való kapcsolatban születnek.

A templomszolgálatok előtti és utáni csendidőszakok lehetőséget nyújtanak kérdéseink és válaszaink megszületésére. A csoportos beszélgetéseken pedig megoszthatjuk egymással kérdéseinket és esetleges válaszainkat is.

A minket körülvevő világ, pl. az internet is tele van válaszokkal. Elég csak beütnöm a kérdésem a keresőbe, vagy megkérdezni a mesterséges intelligenciát, esetleg meghallgatnom egy általam hitelesnek tartott embert, aki megmondja a számára legjobbnak tűnő megoldást, és máris megvan a válasz, még gondolati erőfeszítést sem kellett érte tennem.

Vajon mindeközben megérezzük, és megéljük-e magának a kérdésnek az eleven energiáját? Nem felejtünk-e el valóban kérdezni a sok készen kapott válasz között? Nem mulasztjuk-e el közben a belső kutatás lehetőségét?

Nem tanítottak minket valódi kérdésfeltevésre. Arra, hogy szellemileg inspirálva valódi kérdéseknek a mélyére menjünk. Iskolázással, vagy még anélkül is olyan okosak és tájékozottak vagyunk sok mindenben, hogy kérdésfeltevés helyett inkább ítélezünk. Ez kényelmesebb. És szabadságnak tartjuk, hogy mindenről

képesek vagyunk saját ítéletet alkotni. Sőt, gyengének számít, akinek nincs álláspontja, öntudatosságot sugároz, akinek saját véleménye van.

De ez valóban saját vélemény? Minden vélemény valójában rengeteg külső körülmény hatására alakul ki. A külső hatások által befolyásolt belső életünk termeli ki ítéleteinket, amelyek könnyen elzárnak bennünket a valódi kérdés lehetőségétől. Saját ítéleteink börtönében tehát egyáltalán nem vagyunk szabadok.

És ha mélyebbre nézünk, akkor a véleményalkotásnak tulajdonképpen csak olyankor van értelme, ha döntést kell hoznunk. Akkor a helyzet megítélése szükséges, hiszen választanunk kell különböző utak és tettek között.

Figyeljük meg a világot, embertársainkat és magunkat: Sok időt töltünk még mindig azzal, hogy egymással megosztjuk véleményeinket, más emberek helyzeteit és döntéseit illetően. Ezeket megítéljük, és legtöbbször olyan értelemben, hogy mi máshogy és jobban kezelnénk egy helyzetet. Ezzel nem igazán segítünk. Viszont fordulhatunk egymáshoz: A másik hogyan gondolkodik, érez? Mire van szüksége? Miben segíthetünk neki?

Az emberiség további fejlődése függ attól, hogy mi, egyes emberek megtanulunk-e igazán kérdezni, hogy képesek vagyunk-e ítéleteinket nyitottságra cserélni. Ez természetesen igaz saját szellemi utunkra és Szellemi Iskolánk jövőjére is.